

[Finansministeren.]

kr. Det er desværre ganske urealistisk, og jeg kan derfor som så ofte før blot konstatere, at kommunisternes forslag ikke hører hjemme i virkelighedens verden, sådan som de økonomiske forhold er.

Jeg har ikke mange bemærkninger til de ændringsforslag, som venstresocialisterne har stillet. Der er forslag om merudgifter på 430 mill. kr. og besparelser på godt 60 mill. kr., så der er jo ikke tale om de voldsomste ændringer af udgiftspolitikken, men det er på den anden side klart, at regeringen ikke kan medvirke til forslagene, hvor VS forfølger forskellige af sine særlige standpunkter, som er velkendte, og som jeg ikke skal gå ind på ved denne lejlighed.

Hr. Wilhjelm besværede sig som sædvanlig over ganske meget, og det bliver også for omfattende at kommentere det her. Han besværede sig bl. a. over, at kun fremskridtspartiets ændringsforslag var kommenteret. Det vil jeg godt sige lidt om, fordi forklaringen er ligetil. Vi kommenterer simpelt hen de ændringsforslag, som finansudvalget beder os om at kommentere, og ikke andre.

Så skal jeg knytte nogle bemærkninger til disse sidstnævnte, stærkt kommenterede ændringsforslag fra fremskridtspartiet. Det synes, som om fremskridtspartiets ændringsforslag er båret frem af en tyrkeretro på to ting. Den ene er, at mængden af ændringsforslag er vigtigere end kvaliteten af ændringsforslagene, og det andet hovedsynspunkt synes at være, at hvis man gentager, skal vi sige et udsagn tilstrækkelig mange gange, er der også en vis chance for, at det på et eller andet tidspunkt bliver til en sandhed. Men så nemt er det nu ikke.

Jeg kan igen i år konstatere, at de stillede ændringsforslag er helt virkelighedsfjerne og blot er udtryk for en demonstration eller et paradenummer, hvad man nu vil kalde det; der har været brugt mange ord i dagens løb. Som det fremgår af regeringens kommentarer til fremskridtspartiets ændringsforslag, skal jeg blot nævne, at nogle af dem strider imod grundloven, andre kræver opsigelse af internationale aftaler og andre igen forudsætter, at man fortsat tilslutter sig internationale aftaler, men så mærkværdigt nok handler i strid med dem.

Som et grelt eksempel på ændringsforslagenes manglende realisme har flere allerede været inde på, at det fremgår af regeringens kommentarer til fremskridtspartiets oprindelige æn-

dringsforslag, at de stort set forudsætter en situation med fuld beskæftigelse allerede fra finansårets start, hvilket jo desværre ikke er realistisk. Besparelserne i det oprindelige ændringsforslag på 4½ mia kr. i udgifterne til arbejdsløshedsdagpenge må nødvendigvis bygge på denne forudsætning, og sandheden er jo, at fremskridtspartiets forslag vil øge arbejdsløsheden til et niveau, der ikke er set i den sidste menneskealder. I mellemtiden har fremskridtspartiet så fundet ud af, at denne besparelse nok hellere må formindskes til 3 mia kr. fra de 4½ mia kr., men også dette tal er helt ved siden af. Det skal jeg vende tilbage til lidt senere.

Hvis man ved fremskridtspartiets ændringsforslag ser helt bort fra de faktiske og de juridiske umuligheder – og det er jo ærlig talt ikke så lidt – kan vi konstatere, at hvis alle ændringsforslag bliver gennemført, vil der i årets løb blive tale om stillingsnedlæggelser i det offentlige af størrelsesordenen hundrede tusinde stillinger og derudover et antal yderligere arbejdsløse i den private sektor på grund af de aktivitetsdæmpende virkninger af fremskridtspartiets ændringsforslag.

Det glade budskab, som fremskridtspartiet bringer vælgerne i år, lyder på en indkomstskattelettelse på 15½ mia kr. Den foreslås bl. a. givet ved, at den skattefrie bundgrænse pr. 1. januar 1978 hæves helt op til 60.000 kr. Man må sige, at fremskridtspartiet klarer finansieringen af dette provenutab for staten i en håndvending og på en både let og elegant måde, idet man spiller 9,4 mia kr. sorteper lige videre til kommunerne. Det sker simpelt hen ved at nedsætte statens afregning af kildeskat til kommunerne med 10 mia kr., og så sætter man et lille plaster på såret ved at hæve de generelle tilskud til kommunerne med 0,6 mia kr. Som vi har påvist det i vores skriftlige kommentarer, er konsekvensen, at der herved påtvings kommunerne enormt store og ganske ulige nedskæringer af den kommunale indsats.

Socialministeren og andre har allerede været inde på, at fremskridtspartiet vil sælge obligationer fra den sociale pensionsfond og fra statens bygge- og boligfond for i alt 4¾ mia kr. Jeg går ud fra, at fremskridtspartiet ved at høre på disse udmærkede indlæg også har forstået, at disse obligationer er staten jo kun i stand til at sælge én gang, selv om fremskridtspartiet kan sælge dem hvert år, og da frem-